

Η εμφάνιση του αναστημένου Ιησού στη λίμνη της Τιβεριάδος

Ορθοδοξία / Θεολογία

Στέργιος Ν. Σάκκος, Ομότιμος Καθηγητής Εισαγωγής & Ερμηνείας Καινής Διαθήκης Α.Π.Θ. († 2012)

Μία άκαρπη αλιεία

Ο ευαγγελιστής Ιωάννης περιγράφει την εμφάνιση του αναστημένου Ιησού στη λίμνη της Τιβεριάδος (21,1-23).

Την εμφάνιση αυτή την είχε προγραμματίσει ο Κύριος, πριν από το πάθος, ως πρώτη εμφάνισή του και γι' αυτήν έκλεισε συνάντηση με τους μαθητές του στη Γαλιλαία. Αλλά οι μαθητές, επειδή δεν πίστεψαν στην Ανάσταση, αρνήθηκαν να πορευθούν στη Γαλιλαία, ακόμη και όταν τους υπενθύμισε τη συνάντηση ο άγγελος και τους την επανέλαβε ο Κύριος. Έτσι ο Ιησούς αναγκάστηκε να τους εμφανιστεί στα Ιεροσόλυμα έξι φορές τουλάχιστον μέχρις ότου πεισθούν όλοι, ακόμα και ο Θωμάς. Μετά την εμφάνισή του στους ένδεκα μαζί και με τον Θωμά, οι μαθητές

του ήρθαν επιτέλους στη Γαλιλαία και ο Ιησούς βάζει σ' ενέργεια το επιθυμητό του πρόγραμμα.

Οι μαθητές ίσως βρίσκονταν σε κάποια αμμηχανία τις ημέρες εκείνες. Ο Ιησούς δεν κηρύττει πλέον ούτε τους συναναστρέφεται, είναι άφαντος. Αυτούς δεν τους ανέθεσε κανένα έργο, καμιά αποστολή ακόμη. Δεν γνωρίζουν τα σχέδια του Διδασκάλου, ούτε τι θα επακολουθήσει. Οι γιορτές του Πάσχα πέρασαν, ήρθαν εργάσιμες ημέρες. Τί να κάνουν; Επιστρέφουν στις εργασίες τους. Αυτό φαίνεται καθαρά από την απόφαση του Πέτρου. «Υπάγω αλιεύειν» (Ιω 21,3). Ίσως να ήταν όλοι μαζί οι μαθητές σε κάποιο σπίτι. Όταν όμως οι ψαράδες αποφάσισαν να πάνε για ψάρεμα, και οι άλλοι θα πήγαν στις δικές τους εργασίες, διότι ως γνωστόν δεν ήταν όλοι οι μαθητές ψαράδες. Παίρνουν, λοιπόν, το πλοίο ο Πέτρος μαζί με τους άλλους έξι και ξεκινούν για το ψάρεμα. Όλη τη νύχτα την πέρασαν μέσα στη θάλασσα προσπαθώντας να ψαρέψουν, μα ο κόπος τους πήγε χαμένος. Η νύχτα πέρασε άκαρπη. Το ψάρεμα απέτυχε.

Ο ξένος

«Όταν πια ξημέρωσε, στάθηκε ο Ιησούς στον γιαλό· οι μαθητές όμως δεν ήξεραν ότι ήταν ο Ιησούς»(Ιω 21,4). Το πλοιάριο βρισκόταν σε μικρή απόσταση από την παραλία και φυσιολογικά θα έπρεπε να αναγνωρίσουν τον Ιησού οι μαθητές. Ο άνθρωπος όμως της Αναστάσεως δεν επέτρεπε στους φθαρτούς να τον αναγνωρίζουν. Το ίδιο συνέβη και με τη Μαρία, που τον πέρασε για κηπουρό, και με τους δύο οδοιπόρους προς Εμμαούς, που τόση ώρα δεν αναγνώριζαν ούτε τη

μορφή του ούτε τη φωνή του. Ο Ιησούς τους ρωτά· «Παιδιά, μήπως έχετε κάτι για φαγητό;» (Ιω 21,5). Ξέρει ο Ιησούς ότι το ολονύκτιο ψάρεμα των μαθητών του δεν απέδωσε τίποτε, θέλει όμως να ακούσει από το στόμα τους την αρνητική απάντηση, για να τονισθεί η ακαρπία της αλιείας τους, να φανεί ότι δεν έχουν ούτε ένα ψάρι. Και όταν παίρνει την αρνητική τους απάντηση, τους δίνει εντολή να ρίξουν τα δίχτυα στα δεξιά του πλοίου. Αρχίζει ν' ασκεί πάνω τους τη θεία εξουσία του, πείθοντάς τους όπως δεν θα μπορούσε να τους πείσει ένας κοινός άνθρωπος. Και αυτοί, παρ' όλο που και η ώρα και ο τόπος ήταν ακατάλληλα για ψάρεμα, υπήκουσαν υποχωρώντας μπροστά στην αδιόρατη θεία δύναμη της επιταγής. Το αποτέλεσμα της παράξενης αυτής αλιείας ήταν τόσο πολλά ψάρια, ώστε να μην μπορούν να τραβήξουν το δίχτυ από το πολύ βάρος.

Οι μαθητές, χωρίς να βλέπουν στον ξένο τη γνωστή μορφή του Διδασκάλου, αναγνωρίζουν ότι είναι Αυτός, διότι βλέπουν το σημείο. Θυμούνται τη θαυμαστή αλιεία της κλήσεως, και ο Ιωάννης λέει στον Πέτρο· «Ο Κύριός εστί» (Ιω 21,7). Αμέσως ο Πέτρος, που και αυτός το είχε καταλάβει, ντύνεται τον επενδύτη και ρίχνεται στη θάλασσα.

Η πράξη του Πέτρου είναι πολύ χαρακτηριστική για τον αυθορμητισμό και τη λαχτάρα του. Ενώ το πλοίο απέχει λίγο από την παραλία, αυτός ρίχνεται με τα ρούχα στη θάλασσα για να πάει κοντά στον Κύριο κολυμπώντας. Δεν περιμένει το πλοίο. Οι άλλοι μαθητές έρχονται στην ξηρά με το πλοίο σέρνοντας το δίχτυ με τα χέρια. Μόλις φτάνουν στην αμμουδιά, βλέπουν ένα ψάρι πάνω σε αναμμένα κάρβουνα και δίπλα ψωμί. Και αυτό σημείο· πότε και με τί άναψε φωτιά; Πότε έκανε κάρβουνα; Πότε και από πού βρήκε το ψάρι Αυτός, που πριν από λίγο ρωτούσε· «Παιδιά, μη τί προσφάγιον έχετε;».

Η όραση της πίστεως

Ο Κύριος εδώ επαναλαμβάνει ορισμένα παλιά του σημεία για ν' ανασκαλίσει τη μνήμη των μαθητών του, να διεγείρει την πίστη τους, να «οφθή» κατά κάποιο τρόπο «διά πίστεως». Αυτό θα είχε αξία για τους μαθητές, ενώ οι προηγούμενες εμφανίσεις στα Ιεροσόλυμα, τις οποίες προκαλούσε η απιστία τους, δεν είχαν καμιά αξία. Έχουν αξία μόνο για το ίδιο το γεγονός της Αναστάσεως, διότι μαρτυρούν στην ιστορία ότι και παρά την απιστία η Ανάσταση είναι γεγονός. Αυτή όμως εδώ η εμφάνιση του Ιησού διεγείρει την πίστη των μαθητών και τη γυμνάζει.

Στη συνέχεια ο Ιησούς τους λέγει· «Ελάτε να φάτε» (Ιω 21,12). Αφήνει πλέον τα μάτια, τα αυτιά και την καρδιά τους να τον γνωρίσουν με βάση τα σημεία. Και επαναλαμβάνει μια προσταγή την οποία πολλές φορές οπωσδήποτε θα την είπε κατά τα τρία χρόνια της συναναστροφής τους. Σαν να τους λέει· «Εγώ είμαι,

παιδιά, όπως και τόσα χρόνια ήμουν μαζί σας». Έτσι, κανείς από τους μαθητές δεν τολμά να τον ρωτήσει ποιός είναι, διότι καταλάβαιναν όλοι ότι είναι ο Κύριος.

Καθ' όλη τη διάρκεια του φαγητού και στη συνέχεια, ο Κύριος δεν αλλάζει μορφή. Επιμένει να φανερώνεται με τα σημεία. Γι' αυτό και ο Ιωάννης στην αρχή της περικοπής γράφει χαρακτηριστικά· «εφάνέρωσε δε ούτως» (Ιω 21,1). Το «ούτως» σημαίνει ότι στην εμφάνιση αυτή του Κυρίου ενεργεί η πίστη και αυτή διανοίγει τα μάτια των μαθητών, για να δουν τον άνθρωπο της Αναστάσεως και να γνωρίσουν τον Κύριο Ιησού Χριστό. Σεβασμός κατέχει το νου και την καρδιά τους, ώστε να μην κάνουν περιττές ερωτήσεις. Είναι περιττές οι ερωτήσεις, όταν η πίστη τα δείχνει όλα όπως είναι στην πραγματικότητα και δείχνει τόσα όσα δεν μπορεί να συλλάβει το φυσικό μάτι. Αυτό που ένιωσαν οι μαθητές ήταν μια μετάβαση από τον κόσμο της φθοράς στον κόσμο του πνεύματος, της αφθαρσίας, της αιωνιότητας, χωρίς να συμβεί θάνατος.

Από την εποχή των αποστόλων μέχρι σήμερα, ο Κύριος συνεχίζει να φανερώνει τον εαυτό του μόνο «διά πίστεως», και γι' αυτό φανερώνεται μόνο στους πιστούς. Με την πίστη βλέπουμε, ακούμε, οσφραινόμαστε, γευόμαστε, εγγίζουμε τον Ιησού στα μυστήρια της Εκκλησίας μας. Βέβαια, στα μυστήρια της Εκκλησίας, και μάλιστα στο μυστήριο της θείας Ευχαριστίας, υπάρχει και το ορατό στοιχείο, αλλά αυτό για τους απίστευτους δεν είναι τίποτε· ένας άνθρωπος κοινός και άγνωστος «εις τον αιγιαλόν» (Ιω 21,4). Για τους πιστούς όμως «ο Κύριός εστί» (Ιω 21,7).

(Στεργίου Ν. Σάκκου, Ομοτ. Καθηγητού Παν/μίου, «Αληθώς ανέστη ο Κύριος», εκδ. Χριστιανική Ελπίς, Θεσ /νίκη 2007, σ. 101-106)

<http://bit.ly/12lsmSK>